

Rocaguinarda

Oristà

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament A 3500 metres per pista forestal de la carretera B-431, punt quilomètric 63'300

Coordenades:

Latitud: 41.91861
Longitud: 2.04399
UTM Est (X): 420724
UTM Nord (Y): 4641182

Classificació

Número de fitxa 08151 - 15
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Renaixement
Segle XVII
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: L'edifici es troba pràcticament en runes. Conserva la façana principal, amb un important esvoranc just sobre el portal adovellat, i part de la sud-est, situada sobre el cingle. De la resta de l'edifici es conserven parts, molt enrunades i cobertes de vegetació, de les dues façanes restants i de la distribució interior.

Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Número inventari Sí, IPA. 23219

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 009A00026

Fitxes associades:

[Recull de llegendes de Perot Rocaguinarda](#)

[Esgrafiats de Rocaguinarda](#)

Autoria de la fitxa

Jordi Compte i Marta Homs

Data de registre de la fitxa:

dc., 02/05/2007 - 02:00

Descripció

Rocaguinarda és una masia situada sobre un cingle rocós, al límit d'un altiplà situat just a l'oest de la riera Gavarresa, prop dels cingles de Rocaguinarda, també anomenats cingle dels Tres Còdols. Es tracta d'una masia de mitjanes dimensions parcialment enrunada, formada per un cos central construït amb murs de càrrega de filades regulars de carreus mitjans, amb carreus treballats emmarcant les obertures, tot i que bona part d'aquestes no es conserven. La masia, de planta baixa, primer pis i golfes, té la façana sud-est situada just a sobre d'un cingle rocós. Originalment estava formada per dos volums, el principal tenia teulada de doble vessant amb aigües a les façanes principal i posterior i el segon volum, adossat a l'oest tenia la teulada també de doble vessant però en el sentit contrari. Actualment no es conserva cap de les dues teulades i el volum adossat a l'oest està pràcticament enrunat del tot. La façana principal, orientada al nord-est, té un imponent portal d'arc de mig punt adovellat amb carreus treballats de grans dimensions, que es conserven tot i el gran esvoranc que parteix la façana just a sobre. També a la planta baixa hi ha una finestra d'obertura horitzontal emmarcada amb pedra bisellada. Al primer pis hi ha una finestra a cada costat del gran forat del mur de càrrega, la de l'esquerra emmarcada amb maó i la de la dreta amb pedra bisellada. A les golfes es conserva una petita finestra emmarcada amb monòlits de pedra treballada. De la façana nord-oest, i el volum adossat a l'oest del principal només se'n conserven parts dels murs de càrrega, molt enrunats i coberts de vegetació. De la façana sud-est, inaccessible ja que es troba situada sobre el cingle, se'n conserva trams del mur de càrrega, amb dos contraforts triangulars que arriben fins al nivell de primer pis. A l'interior de l'edifici es conserven parts dels murs de la distribució, amb algunes obertures.

Observacions:

A la casa hi nasqué el 18 de desembre de 1582 Perot Rocaguinarda, fill dels esposos Joan Rocaguinarda i Caterina, propietaris del mas Rocaguinarda, que es convertiria en un dels bandolers més coneguts al Principat de Catalunya a principis del segle XVII. La tercera imatge s'ha extret del fons fotogràfic municipal de Prats de Lluçanès.

Història

Roca Guinarda apareix documentada l'any 1439, quan els homes del terme del castell de Tornamira es reuniren, segons costum, a l'església de Sant Andreu d'Oristà i, atesa la seva facultat de poder presentar al reu una terna per al càrrec de batlle del terme, elegiren Bernat Rocaguinarda, de la parròquia d'Oristà, Joan Puig, de Sansalvador de Serradellops, i Pere de Comes, de Sant Feliu Sasserra. Torna a aparèixer un segle després, en el fogatge de 1553. Tot i així, l'edificació actual, molt malmesa, és probablement una edificació del segle XVII.

Bibliografia

AADD (1993). Gran Geografia Comarcal de Catalunya. Osona i Ripollès. Enciclopèdia Catalana, S.A.
IGLÉSIES, Josep (1981). El fogatge de 1553. Estudi i transcripció. Dalmau.
MASRAMON, Ramon (1990). El Lluçanès Central. Història de la baronia de Lluçà. Ajuntament de Prats de Lluçanès.
ROVIRÓ, Xavier (2006). Perot Rocaguinarda. Cap de bandolers. Farell. Inventari de patrimoni arquitectònic de Catalunya.
Oristà. Àrea de Coneixement i Recerca, Departament de Cultura, Generalitat de Catalunya, revisat el maig de 2006.

